

1883-04-20

AFSENDER

Joakim Skovgaard

MODTAGER

Elise Schouw

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Generel kommentar:

Læsevejledning

Brevet er transskriberet fortløbende

Foto 1 viser side 4 og 1

Foto 2 viser side 2 og 3

Afsendersted:

Rom

Arkivplacering:

Mappe 33 nr. 13

DOKUMENTINDHOLD

Afventer transskription

TRANSSKRIFTION

Afventer transskription

Roma 20 April 1883.

tegne pigebarnt til hende. Ja barntegne kan man
dog of bare, kun var vel 14 år og fyldig som de
flere her. Det trykkes mitte dog også hese en ude,
vi skulde til Fraxati. Derfor ved L. og Frk. M.
på ordlige omgange og Frk. H. på et eller andet og
på på Blak skindskin til Monte Carlo. Der
sagde jeg farvel, jeg måtte til Rom og være flittig,
de andre tog til Albano og Nemi. Jeg var tilbage
på Leathers hest, men da det var gået godt en
stund, fik de til sidst et pludselig og pålæst
til det danser til siden, så jeg ikke længere turde
stole på min nytteløshed, især da jeg under
galede ved sidene. Så byttede jeg da med Form,
som ved på Frk. H. hest, den var jo også stikkelig
mek, men havde komeradt, så jeg blev så en byttel
og så troet i det højst kun der på ingen støj til hende,
så jeg nåede Frascati som en klud, men jeg vilde
ikke tjære mere orovt og blev en min gamle hest, eller
redningsvej mig til casalet, så jeg holdt den tønnen ud.
Ja tag nu til takke og til alle,
Din hengivne
Gustav Skovgaard.

Offen Tante!
Først tusind tak for brevet, det bringer mig mit i
herlig hederne her til at længes efter dig og
Fio, Min og jorder, Sabel og orra, alle bør
og tykmælk og din Moder og alle herlig hederne, kort
sag Petros. Somast skal jeg talte dig fra Forckhemning,
de er nu rejst, jeg vil dem en del del, vi var til i
Compagnon sammen. Ja min Tante det er synd at
dig villyde dig som model med alle Borden som
dranker, når jeg sidder her, men jeg tror dig ikke rigtig,
for da jeg ender dig og Min dakt, da Leonie da
skam ingenting i mig en fugl i händen er bedre end si
på tegt, nu blir jeg mig på de stikkele her ude.
Jeg tænker for at du igen vil have mig til Gudskjæde,
men I har jo Væls til sommer, så har i jo ingen
nød; Fru Schindell bærer ham vel nok. Næste år
vinter vil have, må I skam velkom. — Nu har
vernet holdt for i lang tid, to måneder, og nu
er her varmt, men det går aligevel langsomt
med det grønne. For et par dage siden var jeg

en herlig tur ude i Sabinavejgane i Følge med
 Frøken Hornemann, Frø. Miller, kunstkeren Kaach
 og Carlsstat Leutken, for ikke at sige de indfødte
 gik vi alle under indlygende tittel af fattige og ussne,
 brode og smide, maad og hove kunde jeg ikke gaa,
 så kunde vi blot blive parret gale om natten.
 Min værdige Frø. Hornemann er den stærkeste
 pige der kan gaa i to sko, ja hun er så ei altså
 end jeg, så jeg tænker jeg beholder mit tygget
 denne gang. Vi var naturligvis altsammen væk
 og forsvarede, i altfald havde vi mange forjulede
 af hinanden. Vi gik fra Tirol til Sabia, på
 vejen var vi oppe i en rindende, hvor Frø. H. Cens
 en hørd stærk og kejs og Frø. H. som altid steg
 i bøn når hun så nogle, på det i den mindste
 nært husindvæner, som hun kaldte så længe for,
 til ingen blev usig med ad hende, til umiddelbar
 grin for hele byen. Ved aften gik vi i det mest
 romantiske mennesken i forrige aale på glets
 stier osv. til endelig bygge i Sabiao Bänkender

mildt til os ud af mulmt, lende os snarlig
 god mad og søge på vore medige Commer. Most
 formiddag så vi nogle bister, men da vi efter
 middag skalkt drage videre, såde at midt, så
 vi vidste kort tid med Strioni og pæren om hamin.
 Alen, som med mad og vin og til slut spjælderkosten.
 I Olvano blev vi mere eller mindre indtagne
 af huato (Casa Belli's) Sæns datter, som måtte lade
 i talensk hjert for os, på den gang var jeg ikke den
 mest foretrukne, men da Signora Pipia sagde at
 om vi var bleven skuld vi føet det maadst om
 aften, hvilket vi antog vilde siggal vi havde føet
 os en stund om med alle hendes gulhæns dater,
 var jeg dog enig med de andre i, at det var trist
 at gå. Alen vi måtte til Calistina. Der blev vi
 på Vorsharts træppegang modtaget af den mest
 stolende, smilende unge pige, vi var ved at komme.
 Næsten var jeg skøn for, om de andre stude, men
 Marietta var rigtig nok kaldt på det hele, på
 Frø. H. kunde nu stikke underen hende, så jeg måtte